

MƯA THÁNG BẢY

Dương Thuyền

1.

Nó bị bắt. Nhận tin ấy tôi không vui, không buồn, chỉ thấy lòng mình bỗng có một khoảng trống mênh mông, như cái vực sâu thẳm, không thấy đáy. Câu nói của nó hiện ra trong đầu: “*Cơm tù ngon lắm chị, ăn riết ghiền*”.

Ngày thăm nuôi, tôi mua mấy món đồ đến trại giam. Mưa nhẹ lất phất nhưng đủ làm ướt áo người. Câu nói của nó hiện ra: “*Nhà tù ấm lắm chị, ở riết mê*”.

Tôi đến, người công an nhìn từ đầu đến chân:

- *Cô là gì của Đoàn?*

Tôi trả lời:

- *Dạ là chị.*

Câu nói của nó hiện ra trong đầu: “*Xung mình là chị của em, chị có xấu hổ không?*”

Nó xuất hiện. Trong bộ quần áo sọc rằn, nó cứ tươi hơn hớn. Nó hỏi tôi cái câu mà đáng lẽ tôi phải hỏi nó:

- *Chị khỏe không?*

Tôi nhếch môi:

- *Khỏe! Kỳ này bao lâu?*

- *Một năm!*

- *Giật gì?*

- *Dây chuyên!*

- *Ở trông có bị ai ăn hiếp không?*

- *Không!*

- *Em có ăn hiếp ai không?*

- *Có!*

Tôi liếc viên công an, thấy anh ta quay mặt đi giấu một nụ cười.

- *Làm ơn đi! Hiện chút cho chị nhờ!*

- *Em là thằng gian hồ hiện nhất trong những thằng gian hồ rồi đấy!*

Tôi thở dài.

Hết giờ. Nó đứng lên, giơ tay chào tôi:

- *Bái bai! Có lên Chùa nhớ sám hối dùm em. Nhưng có một điều chị nên nhớ và tin em, dù làm bất cứ chuyện gì em không bao giờ sát sanh! Đó là điều duy nhất em có thể tạ ơn chị đã làm chị của em!*

Tôi thần thờ nhìn theo bóng nó.

Viên công an chợt nói khi tôi chào ra về.

- *Đoạn bị bắt khi thắng xe gấp, tránh đụng một cô gái mù trên đường nên bị ngã và tôi giật dây chuyển được cầu thành.*

2.

Tôi không hiểu giữa tôi và Đoạn có nhân duyên gì. Lần đầu tiên gặp nhau, nó vừa ăn xong một trôn đòn vì ăn cắp tiền, tôi đi ngang qua, dừng lại dúi vào tay nó một củ khoai lang. Chỉ vậy thôi! Chỉ vậy mà một sợi tơ lạ lòng đã kết, không thể nào dứt được.

Lúc đầu, ba má tôi sợ tôi bị nó gạt. Sau một thời gian chuyển sang sợ tôi và nó yêu nhau. Bây giờ thì không còn sợ nữa. Mười năm quen nhau, đôi nó đến, tôi cho ăn, bị đánh tôi băng bó. Tôi đi Chùa, đem giáo lý nhà Phật nói với nó. Ngang tàn với ai, đến với tôi là nó lập tức ngoan ngoãn. Tôi thiết tha mong nó hoàn lương, nó thở dài: “ *Em không thể làm người tốt, nhưng em sẽ không bao giờ sát sanh*”. Và sự thật nó không hề giết dù chỉ một con kiến, nhưng đánh lộn, trộm cắp thì như cơm bữa. Bị bắt, thả ra, vẫn vậy. Như một cái nghiệp.

3.

- *Chị à, nếu như em không còn gặp lại chị nữa, chị có nhớ em không?*

Nó chợt hỏi tôi, vẽ đậm chiều khác thường. Tôi lắc đầu:

- *Không biết nữa!*

Nó lại hỏi:

- *Nếu em chết, chị nghĩ em sẽ đi về đâu?*

Tôi nhìn nó lạ lùng:

- *Hôm nay em bị gì thế?*

Nó vẫn mơ màng:

- *Có lẽ nếu em chết đi, xã hội sẽ bớt đi một phần tử xấu, và nhiều người sẽ nở nụ cười đưa tiễn...*

Hết giờ. Nó đứng lên, tôi trầm giọng:

- *Nhưng chị, chị sẽ khóc...*

4.

Và tôi đã khóc.

- *Đoạn chết vì một tai nạn trên đường đi lao động. Sét đánh trúng cây bị đổ và Đoạn lao vào đỡ giùm một bạn tù...*

5.

“ *Hôm nay là rằm tháng bảy...*

Bây giờ em ở đâu?

Em đã hỏi chị câu ấy, chị không trả lời. Vì chị là một Phật tử bình thường, không có thiên nhãn thông để biết một người làm toàn chuyện bất lương nhưng sâu thẳm tâm hồn vẫn le lói đốm sáng nhân văn, một kẻ giang hồ lấy trộm cắp làm nghề nhưng lại giữ giới bất sát đến hơi thở cuối cùng sẽ rơi vào đâu trong ba cõi sáu đường. Nhưng chị vẫn câu nguyện và tin rằng em sẽ không rơi vào ác đạo. Đoạn, em có nghe quý Thầy đọc tên em, chị gọi tên em không? Nếu tái sinh làm người, em sẽ là một người lương thiện trọn vẹn, phải không Đoạn?

Chị nhớ em, Đoạn à! Mãi mãi chị không bao giờ quên em. Chưa bao giờ em nói ra nhưng chị hiểu những gì sâu hút trong ánh mắt lạnh giá, nụ cười phớt tỉnh của em. Là mưa, là gió, là đau mà không thể rên, là khổ mà không thể than, là yêu thương mà không thể tỏ bày, phải không em? Chỉ có duy nhất chị hiểu em là một thằng ăn cắp biết mang ơn một củ khoai lang đến trọn đời, biết cúi đầu khi đi ngang cổng Chùa, biết nâng niu sinh mạng con kiến nhỏ. Chị khóc khi nhớ lại cái buổi sáng em đến chỗ người ta xin việc làm, trở về với ống tay áo rách đẫm máu vì bị xua chó becgie cắn...Đó là lần duy nhất chị thấy em rơi nước mắt.

Dù thế nào chị cũng không thể bào chữa tội lỗi của em, chị chỉ nguyện cầu mưa cam lồ tháng bảy xá tội vong nhân rửa sạch tất cả...

Đoạn, em có nghe chị nói không?